

en eller anden vision, finde en eller anden mening, en fremtid, nogle spor at køre ad oven på denne her oplevelse, som har rystet alt og alle. Derfor brugte jeg ordet løfterigt, og det skal ikke på nogen måde fratrække noget af rædslen og noget af forfærdelsen og medlidenheden med de tusinder af familier, der er blevet ramt her.

Men vi ser spor for os nu gennem røgen fra ruinerne, som er løfterige, og som måske kan gøre, at man en dag må sige: Ja, de døde da i hvert fald ikke forgæves. De åbnede et vindue til nogle nye udviklingsmuligheder i denne verden, som måske kan komme millioner til gavn.

Vi ser mærkelige ting foregå, løfterige ting. For det første – det har vi været inde på – et USA, der vender sig og rækker hænderne ud til en bred del af verden, ikke kun til NATO-allierede, men langt bredere, og inviterer til samarbejde. Det er godt.

Vi ser også et USA, der tilbagebetaler en meget omdiskuteret gæld til FN. Den globale landsby er blevet for lille. Vi ser Putin, der godt nok må rette sig selv, da han får taget fejl af Prodi og Solana i farten, men i nye venners kreds. Et utrolig spændende perspektiv. Den engelske udenrigsminister er i Teheran. Pakistan, udviklingen her.

Der er da masser af ting, der er forfærdelige, og chokket har ikke lagt sig endnu, det varer lang tid, men der er også spor i det her, som fører videre.

Jeg vil gerne understrege, at for CD er samtlige spor lige vigtige.

Der er det politiske spor, det diplomatiske spor, som er blevet dyrket, kan man roligt sige, på intens overtid i store dele af verden, i NATO, i EU, i andre kredse. Danmark er jo ikke i krig, men Danmark er kommet i en ny situation. Vi befinder os i en selvforsvarssituation. Det giver en helt ny dagsorden og et nyt spor.

Der er det militære spor. Det var en sen aften, jeg sad og hørte det her igen på CNN, og jeg vil gerne sige til statsministeren, at jeg blev stolt over at høre af en reporter udsendt af CNN i forbindelse med NATO-rådet, at der var visse lande, der havde skilt sig ud som de klareste allierede på det møde. Det var Storbritannien, det var Danmark, og så var der et land til, som jeg ikke lige kan huske, hvem var.

Det var jeg glad for at høre, for det er i sådan nogle tilfælde, det tæller at være med. Det betyder ikke – den diskussion har vi vist fået afsluttet her i dag – at man sætter sig bevidstløst tilbage og nikker. Men det betyder, at man kan reg-

nes med fra starten i det ordentlige selskab, og det er en glæde at se Danmark præsenteret på den måde, også i CNN.

Vi er i CD enige i, at et målrettet militært angreb kan blive nødvendigt. Der kan gøres mange spekulationer over militære taktikker, det skal jeg overhovedet ikke blande mig i, det har jeg ikke spor forstand på, det er der andre, der kan rådgive om, men jeg mener ikke, at det er vanvittig svært at udpege fjenden i det her.

Den amerikanske administration har fra starten gjort gældende, og NATO-landene har tilsluttet sig, at man ikke alene betragter bin Laden som fjenden her, men at man på lige fod betragter styrer, der huser, finansierer, gemmer terrorister, som fjenden, hvis de ikke samarbejder, og dermed har Talebanstyret bragt sig selv i fokus.

Jeg har med spænding fulgt alle de diplomatiske og politiske forsøg, der har været gjort på at få overtalt Talebanstyret til at være behjælpelige i denne sag. Det er ikke lykkedes, og jeg mener ikke, der er tvivl om, at det styre nu har op-tjent enhver tålmodighed og bevidst har placeret sig på den forkerte side i den nye verdensorden.

Derfor må jeg sige, at vi er enige hele vejen. Vi er fortrøstningsfulde med hensyn til, at man kan finde den rigtige måde, og at man går efter dem, der skal gås efter, og mindsker, alt det man kan, civile og uskyldige menneskers tab af liv.

Også det efterretningsmæssige samarbejde er vi selvsagt ganske enige i. Det har en hjemlig vinkel, det har en international vinkel, som så meget af det her har, begge spor kan vi naturligvis give regeringen fuld opbakning til, og jeg vil gerne understrege også fuld opbakning, når det drejer sig om et øget samarbejde fremover mellem udlændingemyndighederne og efterretningstjenester. Sådan må det være.

Man har brugt meget tid i dag på at finde ud af, hvem der kunne have gjort hvad, og hvem der skulle have placeret en vis general et andet sted. Alt det kan der jo bruges uendelig meget tid på og spildes meget tid på. Jeg vil bare konstatere med et lille vemodigt smil, at når jeg tænker på de kæmpe foranstaltninger, der er blevet udfoldet for at smide Uma ud af landet med sit barn til Sri Lanka, så står det nok ikke helt i forhold til, hvad man burde have gjort på andre områder. Hun er jo nu kommet tilbage igen efter bureaukратиets regler og er glad for det.

Der vil blive foretaget tiltag omkring finansieringen af terrorismen, al mulig tilslutning til det. Det er den ene del af dagsordenen, den direkte